

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1401/2015
10.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари предлагача ДОО Б.п. из Н.Б., кога заступа пуномоћник М.П., адвокат из Н., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Р4 и 117/15 од 10.07.2015. године, у седници већа одржаној 10.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Нишу Р4 и 117/15 од 10.07.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу Р4 и 117/15 од 10.07.2015. године, ставом првим изреке одбијен је захтев предлагача којим је тражио утврђење права на примерену накнаду од 30.000,00 динара, због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Основним судом у Нишу Ив 18351/10, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате почев од дана доношења одлуке па до коначне исплате, која би се исплатила на терет буџетских средстава РС опредељених за рад судова у року од три месеца рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача којим је тражио да се обавезе РС, Министарство правде да му надокнади трошкове парничног поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, побијајући га из свих законом предвиђених разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, а који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на

које се у поступку по жалби пази по службеној дужности, а у жалби се одређено не указује на остале битне повреде због којих се жалба може изјавити.

Према стању у списима, предлагач је Вишем суду у Нишу поднео 17.06.2015. године, захтев за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Нишу Ив 18351/10. Одлучујући о захтеву предлагача, Виши суд у Нишу је прибавио списе и утврдио да је решењем Вишег суда у Нишу Р4 и 63/15 од 18.05.2015. године, утврђено да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Нишу под бројем Ив 18351/10 и наложено је истом суду да предузме све неопходне мере како би се извршни поступак спровео у најхитнијем року, а предлагачу су признати трошкови поступка од 6.780,00 динара. Предлагач у том поступку није тражио примерену накнаду за повреду права, па му првостепени суд исте није ни одредио. У овом поступку, а полазећи од чињенице да је правноснажно утврђено да је предлагачу у предмету Основног суда у Нишу Ив 18351/10 повређено право на суђење у разумном року, предлагач тражи да му се за повреду тог права одреди примерена накнада од 30.000,00 динара.

Првостепени суд је одбио захтев предлагача закључивши да како је решењем Вишег суда у Нишу Р4 и 63/15 од 18.05.2015. године, наложено Основном суду у Нишу да поступак у наведеном предмету оконча у најкраћем року, то је изреченом мером постигнута сврха заштите права на суђење у разумном року, а да би поред већ донете мере одређивање примерене накнаде било неоправдано, јер би се изгубила функција заштите права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд правилно применио материјално право када је у конкретном случају одбио захтев предлагача за утврђивање накнаде за повреду права на суђење у разумном року.

Чланом 8а став 1. Закона о уређењу судова, предвиђено је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року, а ставом 2. истог члана Закона, прописано је да се захтевом из става 1. тог члана може тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року.

Сагласно наведеном, произлази да се захтев за примерену накнаду због повреде права на суђење у разумном року може истаћи само заједно са захтевом којим се тражи утврђење повреде тог права, односно да се такав захтев самостално не може истаћи. У конкретном случају, правноснажним решењем Вишег суда у Нишу Р4 и 63/15 од 18.05.2015. године, утврђено је да је предлагачу у предмету Основног суда у Нишу Ив 18351/10 повређено право на суђење у разумном року и наложено Основном суду у Нишу да поступак у наведеном предмету оконча у најкраћем року, то је изреченом мером постигнута сврха заштите права на суђење у разумном року, па како предлагач у том поступку није тражио примерену накнаду, због чега је првостепени суд правилно одбио захтев предлагача.

У изложеном смислу, неосновани су жалбени наводи предлагача којима се наводи да се такав захтев може истаћи и самостално, због чега је побијано решење као правилно и законито потврђено.

На основу изнетог, у смислу одредбе члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**